

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Sextus. Quod interruptio fruitionis restauretur auersione mystica,
quamdiu contemplatio est affirmatiua.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

dum utilitatem inde percipiat. Cum ergò diuinitatis absoluta imago, siue representatio vt primum Ens, siue Bonum tempore orationis mentalis vitali, & reali perceptione non affecerit, nec animum in firmum intuitum attraxerit; absque vlla hæsitatione (præsertim cum inde tepiditatem aduerterit) ad aliquod diuinorum attributorum, velut omnipotentia, misericordia, leueritatis, & similia se conferat; quo ita obiectum conforme suo statui, dispositioni, & operationi acquirat, & tempus non otiosè, ac sine fructu expendat. Iam verò de modo continuandi mysticam contemplationem, consequenter dicendum erit.

Quod interruptio fruitionis restauretur auersione mystica, quamdiu contemplatio est affirmatiua.

ARTICVLVS SEXTVS.

HAllucinantur hoc loco mirum in modum contemplatiui, sibi imaginantes, quasi aut semper, aut frequentissimè ad modum, & fruitionem simplicis intelligentia, se ipsos eleuare possint; tristitia, & tædio spirituali frustra se discruciantes, cum ad medias, aut inferiores species, vel imaginationes se ipsos relapsos intuentur: quum tamen hoc loco cardo rei versetur, non tam circa omnimodam continuationem, quam qua ratione expedite reintegrari possit fruitionis interruptio; pro qua quidem restauranda, aliud non sollicitè

requiritur, quam vt ipso instanti, quò contemplans aduertit, se ad alia distractum, actu obliuionis eorum, quæ cogitabat, aut auersionis eorum quibus aliquali affectu detinebatur (vt quæ nihil sint respectu Dei, qui omnia est) non tam actu resistentia, aut pugna, quam relictionis, & auersionis deserat, & illud ad diuinitatis recordationem sese conuertat. ipso enim instanti conuersionis, quamdiu contemplatio fuerit amorosa, seu vitaliter, & cum gustu spirituali afficiens, diuinæ bonitatis similitudo consurgit; quam etiam subito affectus rapit, intellectus inspicit; affectus autem iterum resumit, & stringit, vt intellectus illam penitiùs illustret; & ita frequenter, aut potiori orationis mentalis tempore.

At si complacentia illa contemplatio paulatim euauerit, modus quidem auersionis ab ijs quæ sunt, & quæ non sunt, ac pro nihilo reputantur, omninò retinendus erit; cum mysticum facile à tentatione, & remora quacunque expediat: Modus verò conuersionis ad Deum qui omnia est, vt plurimum inutilis erit, & ad otiosum intrinsecum phantasma obscure deducens, ac improporionatè eleuans contemplatorem, & supra modum, speciesque congruas; ex quibus tamen obiectum ad contemplandū sibi representare possit. Interruptio porrò fruitionis diuersimodè contingit. Primò, per eiusmodi improporionatam eleuationem, aut transcendentiam, quæ vt iam b dictum est,

hic art. 3. 4. 5. 6.

est, corrigitur. Secundò, quando amicabilem fruitio pro presenti finitur, & ad sequentem meliorem disponitur; & talis interruptio in hac vita caueri non potest. Tertiò, quod magis in praxi frequens est, quando [a appetitus mouet aliò,] & tunc actu non cognoscit, quia non adest attentio: [vnde & b phantasmata in organo conseruata interdum non actu imaginamur.] & cum contemplan ab inordinatis affectibus nondum depuratus sit, non potest non per appetitum vitiatum frequenter alio moueri, & consequenter facillimè interruptionem vitalis contemplationis incurrere. quia si [illud c attentius operamur in quo delectamur,] & delectans appetitus aliò facilè trahat; quomodo non multoties ab actuali, simplici, & vitali contemplatione decidet? ac difficilè, imò quamdiu appetitus vitaliter aliò mouerit frustra, per conuersionem ad Deum (qui totum, & omnia) improporcionata eleuatione, ac speculatione potiùs, quàm contemplatione sese eleuabit: illa enim verè superficialis, & inutilis speculatio, non contemplatio dici potest, quando quis non per realem, sed superficialem ad Deum tendentiam vult actualiter cum vitali benè afficientia, & spiritali gustu Deum contemplari; licet de vitali ad Deum gustu nihil habeat, & consequenter intellectus non possit speciem proportionatam ad actualem operationem elicere, nec fruitionem per operationes sibi inuicem influentes continuare. Et ideo

si facta ad Deum conuersione phantasia, & ratio non satis ligentur, & mens ad euagationes dilabatur, per attributa diuinitatis scilicet, omnipotentia, bonitatis, iustitia, misericordia, & similia; at quidquid demum à distractionibus, tentationibus, & impertinentijs prohibere poterit, ad puram vitalem, & amorosam ad Deum conuersionem sese disponat: vt ita ad minus vitiliter tedium & internum otium declinet.

Cum autem ex inordinata inclinatione ad fundum, & primum principium dilectionis diuinae (ex originali iniustitia vitiatum) varia mala profluant, consequenter dicimus,

Quod contemplatio, qua fit per inhaesione, aut expectationem deducatur ad falsum otium.

ARTICVLVS SEPTIMVS.

Sicut illi, qui nuda conuersione ad Deum, in tanta diuersitate habendi, & operandi, vno eodemque modo omnia transcendere conantes deficiunt, & ad hic & nunc praesens, parum conformiter operantur; ita alij longè peius, per nudam expectationem à vera reali que contemplatione aberrant; dum (licet nulla singulari dilectione à Deo dignati) passiuè se habere volunt, & absque vlla operatione expectare, quid in illis loquatur Dominus. tum enim non tam est tempus, vt
in il-

a S. Thom. l. 1. cont. Gent. c. 55. b ibid. c. 2. q. 33. a. 3. 6. d hic a. 5.